

Nuorten Osasto

Minkä nuorena oppii,
sen vanhana taitaa

KUN UNHOTTUISI.

Kirj. Annie Ruissalo.

Kun unhattuis huoleni harmaat,
ja murheet kiittäisi pois,
Jos onneksi elon saisin,
niin ilolautut sois.

Mä nuoruuskevättä muistan
ja leikkejä lapsuuden,
ne vaihtaa jospa saisin
kanss' auoiteni harmaiden.

Samenee silmä ja kalpenee poski
kun vanhuus luokseen liittää.
Harmenee hukset kun kertyvi
murheet ja silmissä kyynelleet kiittää.

FORT BRAGG, CAL.

Nuorisoliitto meillä menee eteenpäin varmoilla askeleilla. Liitto pitää kokouksiaan joka toinen sunnuntai klo 2 päivällä. Osastomme on valinnut sinne hiljan pari aikuista toveria olemaan läsnä ja muutenkin nuoria ohjaamaan heidän työssään. Liitto päätti illata kaikille liiton jäsenille kirjan nimeltä "Lukukirja lapsille", J. Spargon kirjoittama. Tässä kirjassa on meillä alkusillakin oppimista, saatikka sitte lapsilla, jotka eivät ole vielä saaneet paljoa kirjallista sosialismista. Kun lapset ja nuorena saavat sen tärkein käsitteen, että joukkotoiminnalla ja parlamentaarisuudella saadaan enempi aikaa kuin hajallaan ja yksilöllinä, niin heistä tulee varmoina joukkotoiminnan työskentelijöitä. Nuorison eteen kannattaa työskennellä, heidän on tulevaisuus. Varmaan heidän toiminnallaan tulee olemaan suuri merkitys työläisten olojen parantamisessa ja siksi on meidän ohjattava heitä ensi askeleillaan.

Tämän kuun 17 päivän illalla vietettiin nuorisoliittomme illtan, jossa lapset suorittivat kaiken ohjelman. Näytöskappaleita esittäessä näkyi, että he osaavat taipumusta näyttelyynkin ihmeteltävässä määrässä. Voiton ne vaan vievät alkuisista, se täytyi tunnustaa. Nuorisoliittomme on jo alussa vallinnut tämän Toverittaren äänenkannattajakseen, siksi pyydään tilaa tässä esittää sen puoleen, jonka nuorisoliittomme yksi jäsen piti yllämainitussa liiton illtassa. Tiedän, että pikku puhuja uhraisi paljon voimaa tämän puoleen laatumiseen ja sen harjoitteluun. Harjoitellut hän sitä oli, sillä kaikki ajatukset tulivat hänen puheessaan voimakkaasti ja värityksellä esille. Tutustukaan Toverittaren lukijat tähän puheeseen ja esittäkää tekin Toverittarossa tämä laatusia lasten antama ohjelma. Nämä ovat suuresta merkityksestä meille kaikille Toverittaren lukijoille.

Mandi Friiki.

Tyyne Saaren puhe, pidetty Fort Braggin S. S. Osaston nuorisoliittotilaisuudessa 17 p. helmik., Pienet ja suuret ystäväin!

Sosialistit kutsuvat toisensa tovereiksi. Eikä tuo ole kallis sana toveri. Tätä me voimme käyttää kansallisuutteen ja värin katsomatta. Hei kun he saavat kuulua samaan toveri, ovat he ystäviä keskenään. He ovat innostuneet samoin uskaan ja heillä on sama päämäärä saavutettavana ja samat toivot tulevaisuudesta. Kuinka rakas ja kallis onkaan tämä toverien olemus, sillä jokaisamme talitelutoveriemme pettyyksiksi ja saavutuksiksi koskee tämä meihin yhtä paljon kuin olisimme olleet mukana. Olettehan pienet toverit nähneet, mitenkö ihmeisenä asiana kaikki toverit pitävät Venäjän bolševikkien urheita taisteluita. Koko maailman työväestö seuraa jännityksellä heidän toivon vapauden edestä taistellessaan.

Meillä sosialisteilla on punanen lippu, jonka luvuutessa työläiset marssivat. Pienet toverit, tiedättekö miksi meillä on punanen lippu? Ehkä

joku ajattelee, että miksi lippumme on juuri punanen, eikä joku muu väri paremmiin sopisi? Ei, muu väri ei kelpaa symboliksi asiallemme. Kaikkien ihmisten veri on punasta, rikkailla, köyhillä, mustilla ja valkoisilla, viisailla ja yksinkertaisilla. Me olemme valinneet lippumme väriksi punasen esittämään sitä ajatusta, että kaikki kansat ovat samaa verta ja sosialismi kuuluu koko ihmiskunnalle. Pikku tytöt ja pojat, pelkäätkö punasta lippua? Nähtin päivän saakka on porvaripiireissä kovasti pelätty punasta lippua. Poliisit ovat ainoastaan harsikkaat kädessä uskaltaneet ottaa punasen lipun ja viedä tämän viattoman punasen värisyn putkaan. Nyt tänä päivänä Venäjällä kannetaan jo yleisesti punasta lippua, jos työväki siellä jaksaisi taistella toivomuksiansa perille, niin tulisi koko Venäjän valtakunnan lippu punaseksi. Suomessa lippu on jo punanen pohjaltaan, paitsi se leijonan kuva keskellä. Siksi punasta kohti kulkee koko maailma.

Porvaristo poliisiliseen on uskottanut tietämättömälle kansalle, että punanen lippu on anarkistien lippu, mutta se ei ole totta. Sen verran, kun minä tiedän, on anarkistien lippu musta. Miksi se on musta? Sitä ei he toimivat salaisesti ja salaiset aiheet ovat aina peitetyt mustalla. Me, jotka olemme punalipun puolella, toimimme julkisesti ja siksi meidän lippumme saa loistaa. Niin pikku tytöt ja pojat, me saamme olla iloisia, että vanhemmamme kuuluvat sosialistipuoleeseen. Meidänkin velvollisuutemme on suuriksi tultuamme yhtyä siihen ja nyt jo lapsena, kun nuorisoliitto on toiminnassa, on velvollisuutemme yhtyä siihen, sekä toimia siellä. Se on ihmiselämän eteenpäin vievä että ihminen toimii lotan yhteishyväksi. Ihmiselämä on silloin vailla korkeampaa arvoa, jos pyhitetään elämänsä ainoastaan itselleen — kodin seinien sisällä.

Tämä nuorisoliitto on arvokkaampi kuin me vielä osamme arvostellaan. Vasta suuriksi tultuamme tunnemme sen todellisen arvon. Me saamme sanoa isoina ollessamme, mistä olemme saaneet ensimmäiset olleet yhteisötoiminnasta. Siksi kaikki lapset tehkää niin hyvin itsellenne, että yhdytte ja toimitte voimanne mukaan nuorisoliitossa. Tästä saatte niittävä kylvön itse, sekä tuleva yhteiskunta teiltä.

Tämä maa, jossa asumme, on hyvin rikas, rikkaampi kuin mikään muu maa maailmassa. Luonto on valmistanut kaikkea, mitä me tarvitsemme. Kenenkään ei tarvitse kärsiä nälkää eikä olla ruman puinteessa. Sitäkin on ympärillä maan tuhansia perheitä, joiden ravinto on puutteellista ja epäterveellistä ruuilla. Pienet lapsetkin, joiden pitäisi saada mitä parhaita ravintoa, joutuvat ihon syyllänsä nälkään tämän puutteellisen ravinnon takia. Eihän ravinnon puutteelliset rikastuvat suunnattomasti korkeitten olintarhoiden hienoilla. Miljoonien leikkurien on kasvannut vuosi vuodelta. Varsinkin tämän sodan aikana on yhätyntä rikkaiden kottareiden lähettyksistä. Kun kansa herää seuraamaan valtiollisia asioita, ei kestä kauaa, kun he pelkivät pois yksitellen, kansa kussannuksella elävät, sekä tarttuvat itse valtiollisiin ohjaisiin, kuten jo Venäjällä nykyään kehtaan tehdä. Sitä on muodostunut sovitakausi, jota me sosialistit haluamme.

KIRJEEENNE EIVAT HUKU,

kun illatit Toverista leimasimen jolla painatte nimeenne ja osoitteenne kirjeluoksen kulmaan ennenkuin sen panette postiin. Leimasimet, joissa on kolme riviä, rivin leveys ei ylitä kahden tuuman, maksavat 75c.

TOVERITAR, Box 99, Astoria, Oregon

TOINI TUULENSUU

Kirj. Helmi Mattson.

(Jatkon)

XXIV luku

Jo vihdoinkin taas oli päästy lämpimään kevätpäiviin.

Lumi oli lähtenyt, maa jo sulanut roudasta.

Vihreä heinä nosti päätään vanhojen, kuolleiden ruohojen seasta. Jo muutama keltakukkakin oli umpunsa aukonut heikkessä päivänpaisteessa.

Jokainen vesipisara kimalteli, kuin timantti-helmi, iloisena, että vihdoinkin oli päässyt vapaaksi jään ja lumen kahleista.

Ihmiset tyytyväisinä hymyivät, kun se kova koettelemuksen talvi oli viimeinkin loppunut ja voitettu.

Imolla nyt vain tartuttiin keuhkoihin.

Haettiin esille aurat ja karhut, kirveet ja kuokat.

Muistettiin talven vaivoja, mutta sitä enemmän iloittiin saapuneesta kesälämpimästä.

"Monta iäi senkin talven tai palealle, jos moni vilkin pääsi", juttelivat ihmiset.

"Moni vanha ei enää kevätti näe, päätettiin jo syksyllä, kun tuonen illokoilla niin tuuli pahasti viikuri."

"Se on tosi — sitä se aina tietää", säestivät naiset.

"Moneelta on nuori ja vaari tänä talvena Tuonen taville lähtenytkin."

"Siellä Tuulensuussa se oikein erinomaista on ollut."

"Suru ja puutekin lie vaikuttanut, mutta kummua se on sittekin! Miten niin kaksi kuolemaa väleen sattui."

"Vai ei ole kuultu?"

"Se mökin oma muori ja sitten se toinen."

"Vai ei tiedetä toisesta?"

Se vanha Kyli-Recta. Siellä hän se paljon tapasi oleskella Tuulensuussa. Sinne se oli kumpuut nystkin keliä. Mutta missä lie liennut ja vilustunut kulkijassaan, kun sai niin äkkänsä sen lahdon. Ei ollut monta päivää sairastellut.

"Oma muori oli juuri ehditty turpeeseen kuolemaan, kun vielä se toinen."

"Se ei ollutkaan odottamaton Tuulensuun miehen kuolema, johan sitä pelättiin edellisenä talvena."

"Osaansa lie tehnyt myös harmi ja hänen vettären takia."

"On sillä Toini paralla ollut siten toivua näin kovana aikana — vielä pienen lapsen kautensa."

"Niin on."

"Ja lapsikin kuuluu olevan hyvin sairainen ja hienon rakenteinen. Voi diää, kun kesään näisi, mutta jo oli sekin talvena kuolui."

"Onkohan sen pienokaisen iästistä tietoa?"

"Lieneekö pitänyt vaitaan hoid

ta jälkeläisestään, vai antaako äidin tapella puutteeseen kanssa?"

"Tuo Kyli-Recta vainaja ne asiat kuului hyvin tietäneen. Sanotaan väittäneen sitä Metsolan nykyisen nuoren herran syväksi..."

"Oli tietävinään, että siellä Metsolassa oli käynyt aika kahinoita siitä jutusta."

"Ei ole kuultu, eikö antanut? Omistaneeko edes tökkseenkään?"

Kyläläiset jathoivat asioita juorunmyllyissään — sen kun kerkesivät.

Toini ei niistä välittänyt, eikä joutanut niitä kuuntelemaan. Hänellä oli nyt niin paljon huolta ja ajattelamista, että sellaiset sivujutut eivät hänen korviinsa pysähtyneet.

Xiti kuollut, lapsi sairainen, hän itse heikko työstä ja valvomisesta.

Kevät oli ihanimmillaan, mutta hän ei sitä joutanut nyt huomaamaan.

Yötä päivää hän hoiti sairasta lastaan...

"Kun ei Tuomi korjaisi minun ainoa iloni... Siellä on mullassa isä ja äiti... Ei, lastani en anna, en, en, en!"

XXV luku

Hellityn kuolo jo kutsui, Kaiho-irkuja hän kuule ei kalma se säälittä koski, Pois äidiltä ilon vei.

Ei ottanut kalma kuullakseen äidin itkua.

Pareilla jo lepäsi pienenen puhtaana ja valkeana.

Henki oli liidellyt pois pienestä rinnasta.

Xiti oli surusta murtua. — Ei enää riittänyt kyyneliet. — Hän oli jo ikkenyt liian paljon. — Häy tiesi, että lapsen nyt oli noin parempi, mutta se ajatus ei antanut. — Toini tuijotti pienokaiseen myötänsä, tuijotti tuntikautsa. Ei uskonut, että lapsi sittenkään on kuollut...

Sinne peitettiin Toinin hellityv kylmään hautaan.

Siellä mullassa lepäsivät nyt kaikki hänen rakkaimpansa.

Nyt hän oli yksin.

Yksin kolkossa maailmassa, ilman ystäviä, ilman tukea ja turvaa! "Jumalani!"

"Ei auno ulaan tähän surujen painoon sortua. Se painaa — paina jo liaksi..."

Toini hojperiteli, kuin kärsivä matkamies, joka ei usko voivansa enää viimeistä taitalta astua...

Huomui hän enää oli entisestä ihmeestä Tuulensuun tyttärestä.

XXVI luku

Aika cellohen rientää,
Se kahleita katkoo —
Se sielitä rakkoo —
Se solunja rakkoo,
Tilas nusia kiertää.

(Jatkon kummanolla sivulla)